

Arrest

nr. 204 834 van 1 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Avenue des Gloires Nationales 40
1083 BRUXELLES**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (X), die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 30 mei 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden akte als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: [S.]

voornaam: [D.]

geboortedatum: 20.11.1997

geboorteplaats: ONBEKEND

nationaliteit: Eritrea

In voorkomend geval, ALIAS: [S.D.] 01/01/1998 Eritrea, [A.T.A.] 19/01/1992 Ethiopië (echte identiteit)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Deinze/Zulte op 25/05/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 25/05/2018 door de politiezone van Deinze/Zulte en verklaart dat hij geen partner noch kinderen of duurzame relaties heeft in België.

Betrokkene werd gehoord op 25/05/2018 door de politiezone van Deinze/Zulte en verklaart dat hij denkt dat hij hartproblemen heeft. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

*Betrokkene werd gehoord op 25/05/2018 door de politiezone Deinze/Zulte en verklaart dat hij in België is omdat hij wil doorreizen naar het Verenigd Koninkrijk. Hij verklaart dat de overheid in zijn land van herkomst mensen doodt. Hij verklaart tevens van Eritrese nationaliteit te zijn. Echter, uit onderzoek blijkt dat betrokkene van Ethiopische nationaliteit is en zijn echte identiteit [A.T.A.] (*19.01.1992 Ethiopië) betreft. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Ethiopië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene vormt een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene gebruikt een valse identiteit. Uit onderzoek van de vingerafdrukken blijkt dat zijn echte identiteit de volgende is: [A.T.A.] 19/01/1992 Ethiopië en niet [S.D.] 01/01/1998 Eritrea.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente hem betekend werd op 15/08/2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 15/08/2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Deinze/Zulte op 25/05/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene gebruikt een valse identiteit. Uit onderzoek van de vingerafdrukken blijkt dat zijn echte identiteit de volgende is: [A.T.A.] 19/01/1992 Ethiopië en niet [S.D.] 01/01/1998 Eritrea.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente hem betekend werd op 15/08/2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 15/08/2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene werd gehoord op 25/05/2018 door de politiezone Deinze/Zulte en verklaart dat hij in België is omdat hij wil doorreizen naar het Verenigd Koninkrijk. Hij verklaart dat de overheid in zijn land van herkomst mensen doodt. Hij verklaart tevens van Eritrese nationaliteit te zijn. Echter, uit onderzoek blijkt dat betrokkene van Ethiopische nationaliteit is en zijn echte identiteit [A.T.A.] (°19.01.1992 Ethiopië) betreft. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Ethiopië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 25/05/2018 door de politiezone van Deinze/Zulte en verklaart dat hij denkt dat hij hartproblemen heeft. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene gebruikt een valse identiteit. Uit onderzoek van de vingerafdrukken blijkt dat zijn echte identiteit de volgende is: [A.T.A.] 19/01/1992 Ethiopië en niet [S.D.] 01/01/1998 Eritrea.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en

levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente hem betekend werd op 15/08/2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 15/08/2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens

zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna verkort het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door verweerder niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.3.1.1. De verzoekende partij erkent dat ze de Ethiopische nationaliteit heeft. De verzoekende partij betoogt dat er een ernstig risico is op mensonwaardige behandelingen bij terugkeer naar Ethiopië. Volgens haar heeft het bestuur niet afdoende rekening gehouden met die elementen waarvan zij op de hoogte diende te zijn. De verzoekende partij stelt onder meer dat zij in Ethiopië gedurende twee weken in de gevangenis heeft gezeten – en er ook gefolterd en bedreigd werd – wegens het ondersteunen van een oppositiepartij Ginbot 7. Volgens verzoekende partij heeft zij haar land van herkomst verlaten nadat zij een vals paspoort bemachtigde. Zij reisde met het vliegtuig naar Italië. De verzoekende partij verwijst in dit verband naar een aantal rapporten.

2.3.1.2. De bestreden akte moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet: de vreemdeling verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten; en artikel 7, 12° van de Vreemdelingenwet: wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgegeven is.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum of verblijfstitel. Deze vaststellingen worden niet betwist noch weerlegd door de verzoekende partij.

De bestreden akte verwijst eveneens naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, en motiveert de gedwongen verwijdering met afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, als volgt: *“er bestaat een risico op onderduiken.”*

In de beslissing tot terugleiding wordt verwezen naar artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet en wordt uiteengezet waarom er een risico op onderduiken bestaat. Voorts wordt in de bestreden beslissing gewezen op het gegeven dat de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen aanvraag ingediend heeft, dat ze niet met overheden meewerkt nu ze zich bij binnenkomst in België niet aangemeld heeft bij de gemeente, dat zij gebruikt maakt van verschillende aliases, en dat de verzoekende partij zich niet aan de verwijderingsmaatregelen wil houden nu ze geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 augustus 2017.

Voorts wordt in de bestreden akte gesteld dat de verzoekende partij geen relatie of kinderen in België heeft. Voorts zet de verwerende partij uiteen dat er *in casu* geen zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat ze in Ethiopië een ernstig risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, nu ze niet verder preciseert waarom ze niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, blijkt op het eerste gezicht niet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent slechts een wettigheidscontrole uit op het bestreden bevel. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande het bestreden bevel heeft betrokken. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. *Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer”* (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Daar de verzoekende partij ter terechtzitting bevestigt dat ze de Ethiopische nationaliteit heeft, dient het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van Ethiopië te gebeuren. *In casu* heeft de verwerende partij dit ook gedaan. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de verzoekende partij stelt dat zij wenst door te reizen naar Engeland en het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM niet kan volstaan.

Verzoekende partij houdt voor dat zij naar Italië reisde in het bezit van een vals paspoort.

De verwerende partij meent op basis van haar opzoekingswerk in het visuminformatiesysteem (hierna: VIS) dat de verzoekende partij de Ethiopische nationaliteit heeft. Op basis van vingerafdrukken werd overeenstemming gevonden met A.T.A. geboren op 19 januari 1992 die de Ethiopische nationaliteit heeft.

Ter terechtzitting wordt de advocaat van de verzoekende partij hierop gewezen. De verzoekende partij stelt dat het paspoort vals kan zijn. Ze betwist in het algemeen de onderzoeksresultaten van de verwerende partij.

Het VIS wordt uitgewerkt in de verordening (EG) nr. 767/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 9 juli 2008 betreffende het visuminformatiesysteem (VIS) en de uitwisseling tussen de lidstaten van gegevens op het gebied van visa voor kort verblijf (hierna: VIS-verordening). De Raad wijst erop dat één van de doelstellingen van het VIS is om bij te dragen tot de identificatie van personen die niet of niet meer voldoen aan de voorwaarden voor binnenkomst, verblijf of vestiging op het grondgebied van de lidstaten (artikel 2). Teneinde een betrouwbare verificatie en identificatie van visumaanvragers mogelijk te maken, moeten biometrische gegevens in het VIS worden verwerkt. Daarenboven bepaalt de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode) onder meer dat de aanvrager in persoon dient te verschijnen, een reisdocument dient voor te leggen, de afname van haar vingerafdrukken dient toe te staan bij haar eerste aanvraag en dat de aanvrager de nodige documenten dient voor te leggen om het doel van de reis te staven, zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het visum en zijn bestaansmiddelen te staven.

Uit het VIS blijkt inderdaad dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij overeenstemmen met de persoon genaamd A.T.A. Deze persoon heeft een visum aangevraagd voor Italië en dit visum werd haar op 21 juni 2017 door de Italiaanse autoriteiten toegekend. Het betrof een Schengenvisum voor een kort verblijf van 5 dagen. Bijgevolg werd bij de afgifte van het visum door de Italiaanse autoriteiten het paspoort grondig op zijn echtheid gecontroleerd. Daarenboven werd bij de afgifte van het visum eveneens rekening gehouden met de andere documenten die de verzoekende partij diende bij te brengen zoals haar voornemen om terug te keren naar Ethiopië. Gelet op het gegeven dat de Visumcode bepaalt dat de aanvrager van een Schengenvisum zich in persoon dient aan te bieden, en de afname van haar vingerafdrukken dient toe te staan bij haar eerste aanvraag is het voorts niet aannemelijk dat de verzoekende partij zo maar gebruik heeft kunnen maken van een vals of vervalst paspoort om een Schengenvisum van de Italiaanse autoriteiten te bekomen. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat voormeld paspoort vals is, zonder hiervan enig begin van bewijs bij te brengen.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij op illegale wijze het land heeft verlaten en dat zij daarom vreest voor een schending van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat uit het VIS blijkt dat zij de Ethiopische nationaliteit bezit en zij haar land heeft verlaten in bezit van een visum afgeleverd door de Italiaanse autoriteiten. Bijgevolg toont zij niet aan zich te bevinden in een situatie zoals omschreven door de rapporten aangehaald in haar verzoekschrift. De verzoekende partij kan om diezelfde reden niet dienstig voorhouden op illegale wijze te zijn verbleven in haar land van herkomst.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er gemotiveerd werd omtrent artikel 3 van het EVRM nadat de verzoekende partij de kans werd geboden om de redenen waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst, uiteen te zetten. Zij werd immers, voorafgaand aan het nemen van de beslissing gehoord en verklaarde dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omwille van humanitaire redenen.

In haar verzoekschrift heeft de verzoekende partij het niet meer over humanitaire redenen, maar stelt ze dat ze gedurende een twee weken in een Ethiopische gevangenis werd opgesloten omdat ze ervan verdacht werd een oppositiepartij te steunen. Ze geeft ook aan dat ze tijdens deze opsluiting gefolterd werd en slachtoffer was van mensonterende handelingen. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij hier onvoldoende rekening heeft mee gehouden.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij dit niet in dergelijke termen aan de verwerende partij heeft meegedeeld. *In casu* kan de overheid bij gebrek aan enige indicatie niet verweten worden haar thans in het voorliggend verzoekschrift voor het eerst aangehaalde vrees niet te hebben onderzocht. Evenmin zijn er enige gegevens of indicaties voorhanden waaruit blijkt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing op de hoogte was of moest zijn van de thans door de verzoekende partij aangevoerde problematiek, zodat haar betoog op dit punt feitelijke grondslag mist. Dit klemt des te meer nu uit onderzoek blijkt dat verzoekende partij met een Ethiopisch paspoort legaal haar land van herkomst verliet en met een Schengenvisum met het vliegtuig naar Italië reisde.

Voorts brengt de verzoekende partij ook geen andere elementen bij om haar relaas te staven, dan de verwijzing naar rapporten en blote beweringen. Van een persoon die in deze stand van het geding blijft volhouden dat zij reisde met een vals paspoort, terwijl de documenten uit het administratief dossier het tegenovergestelde aantonen, kan verwacht worden dat ze meer elementen aanbrengt om haar relaas te

staven en de link te maken tussen de rapporten en haar persoon dan hetgeen de verzoekende partij doet. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM.

Zo verzoekende partij zich nog beklagt over de wijze waarop zij is gehoord zonder tolk, zij zeer slecht Engels spreekt, en zelfs niet duidelijk is wie het gehoor heeft afgenomen, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekende partij geen concrete en ernstige elementen aanbrengt die zouden wijzen op een vrees voor vervolging of een mensonterende behandeling in haar land van herkomst. Verzoekende partij gaat eraan voorbij dat zij wel degelijk gehoord werd, weliswaar zonder tolk. Zij hield tijdens dit gehoor echter vol van Eritrese nationaliteit te zijn en gaf een andere naam op. In de mate verzoekende partij tijdens dit gehoor heeft aangegeven dat zij zich opgejaagd voelt en zij denkt aan hartproblemen, stelt de Raad vast dat hieromtrent in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd en verzoekende partij deze motivering in het verzoekschrift geenszins weerlegt.

De verzoekende partij maakt *prima facie* geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juni tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

mevr. S. KEGELS, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

S. KEGELS

M.-C. GOETHALS